

Shivu, de vliegende Makaak

Shivu, de bijna volwassen Makaak, zat in de brandende hitte lekker in de schaduw van de baboe-boom. Te genieten van een banaan, die hij net had gepikt op de mensenmarkt. Zo was het wel uit te houden hoor! Shivu hield van observeren. De straathonden die geen puf meer hadden. De mensen. Zo druk, zoveel stress. Ha ha, in de mensenjungle was het luilekkerland. Niets aan de hand, want alles lag voor het oprapen. Van de mensen, nu voor Shivu, de kleine en handige dief. Een bandiet!

Eyal, de moeder van Shivu, gaf aan dat ze een serieus gesprek met Shivu wilde hebben. 'Oke, waar wilt u het over hebben?' 'Shivu, je bent groot geworden en bijna volwassen. Je bent een kerel van een aap. Dingen gaan veranderen mijn zoon. Je zult je eigen weg moeten vinden. En ... ik moet een traantje laten ... Malu, de makaken-baas, ziet je als toekomstige bedreiging. Hij heeft al meerdere keren tegen mij gezegd, dat hij je niet in de groep meer duldt.' 'Moet ik echt weg mam?', vroeg Shivu met tranen in zijn ogen. 'Ja schat, je eigen pad bewandelen.'

De volgende ochtend, nadat hij mama een dikke knuffel had gegeven, vertrok Shivu in alle stilte, om zo zijn vertrouwde maten in de steek te laten. Hij huilde, maar liet maar een paar traantjes. Hij was tenslotte groot geworden. Behendig klauterde hij naar beneden. Op straat werd hij bang. De mensen waren zo druk, en zoefden met hun auto's in sneltreinvaart voorbij. Paniek, ... een man gooide een steen naar Shivu. Een meisje gilte het uit. Hij moest hier weg. Hij rende, klom in bomen, slingerde aan elektriciteitsdraden. Vlak bij een groot wit gebouw vond hij even zijn rust. Maar op het platte dak lag een jonge man te genieten van de zon. De jonge man hield gepaste afstand. Daar hield Shivu wel van. Respect! De jonge man gooide van een veilige afstand, zo'n vijf meter, stukjes lekker belegd brood naar Shivu. 'Hummm, ... lekker sla, tomaat en kip', dacht Shivu. Dat was een makkelijk maaltje. Uit dank liet hij de jonge man dichtbij komen. Maar de afstand bleef twee meter.

Shivu kon zijn weg niet vinden. Hij werd bij alle makaken-groepen weggejaagd. Een te grote, toekomstige bedreiging. Dat werd hij, en natuurlijk werd Shivu niet blij van! Shivu liep verder op zijn pad en kwam aan bij een hotel. Toen hij over de heg van een nieuw hotel was gesprongen, zag hij een jonge vrouw, en ... krijg nou wat ... , de jonge man, die hij al eerder had ontmoet. 'Breg, kijk een aap. Oppassen, geef je broodje maar, want ze kunnen levensgevaarlijk zijn.' 'Ach Marijn, dat zal wel loslopen!' 'Breg was koppig en luisterde weer niet naar het advies van haar jongere broertje. Shivu dacht na: 'Of een lekker hapje en een rel, of verder gaan en de jonge man achter zich laten?' Shivu koos voor het laatste.

Na een paar dagen zwerven had Shivu eindelijk geluk. Hij had een plek gevonden, op het dak van een prachtig, maar iets wat vervallen hotel. Er zaten veel pauwen, en, nog belangrijker, er waren geen andere apen te bekennen. Shivu kon zijn geluk niet op. Die pauwen? Prachtige vogels! Konden alleen niet zo heel goed vliegen. Weken gingen voorbij en Shivu was vrienden met de pauwen geworden. Makmu, de oppervogel, krijste het uit: 'Pauw, pauw, pauw... zien jullie die drie tijgers?' De pauwen stoofden weg en Baboe verstopte zich, maar keek wel naar de tijgers. Een tijger gromde naar ... nee, dit kan echt niet ... naar de jonge man die hij al twee keer had gezien. De jonge man pakte zijn camera en maakte foto's van de tijgers, die gevaarlijk dichtbij kwamen, maar niets kwaads in de zin leken te hebben.

Weken gingen voorbij. Efolim, een mooie pauw, maar dan wel een vrouwtje, was dat veren-gepronk van de mannen zo zat. Ze vond de verenpracht maar iets voor de andere dames. Ze vond Shivu wel leuk. Maar ja, hij was een aap en zij een pauw. Rare combi. Hoe zou dat ooit kunnen. Shivu had op zijn beurt ook gevoelens voor Efolim gekregen. Maar ja, zij pauw en hij aap. Maar, en dat gebeurde uit het niets, ... er vielen touwen op het dak van het hotel. Waarschijnlijk wilde het luie personeel dit niet goed opruimen. 'Wacht Efolim, kunnen we het touw niet gebruiken?' 'Hoe dan Shivu? Shivu en Elohim bleven maar nadenken, en na vijf zonsopkomsten viel bij bij Efolim het kwartje. Deze touwen kunnen zo gebruikt worden, dat Shivu letterlijk vleugels zou krijgen. Grote palmbleden binden om de armen van Shivu en hij had vleugels. De andere pauwen kwamen niet meer bij, maar Elohim en Shivu waren volhoudend. Na twee dagen had Shivu geen slinger-armen meer, maar vleugels. En Shivu leerde vliegen, maar wel met vallen en opstaan. De volhouder wint!

En leefden ze nog lang en gelukkig? Dat zullen we nooit weten. Dat ligt in de toekomst beschreven. Maar jij, lieve lezer/ luisteraar, hoe zal de toekomst tussen Efolim en Shivu zich gaan ontwikkelen? Bedenkt het maar. Vertel maar aan papa en/of mama. Of niet, het is aan jou!